

ה"ט 1914/05/22 - אחד בדארנה נגד סאמר בסול, עלי פאעור, מוחמד עדנאן אחד ח'טיב, אמין בסול

בית משפט השלום בעכו

ה"ט 1914-05-22 בדארנה נ' בסול ואח'

בפני כבוד השופטת דנה עופר

המבקש

אחד בדארנה

ע"י ב"כ עו"ד בכר יאסין

נגד

המשיבים

1. סאמר בסול

ע"י ב"כ עו"ד איאת בסול

2. עלי פאעור

3. מוחמד עדנאן אחד ח'טיב

ע"י ב"כ עו"ד אליק אברהם מגן

4. אמין בסול

ע"י ב"כ עו"ד איאת בסול

החלטה

1. לפני בקשה על פי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001.

2. המבקש הוא מנהל ובעל מניות של חברה בשם א. א. בונה השרון בע"מ (להלן: "החברה"). החברה נקלעה לאחרונה לקשיים כספיים, ושיקים שמשכה חוללו.

המשיבים נמנים על האנשים, שלהם חייבת החברה כספים, לכאורה.

לטענת המבקש, ביום 30.4.22, בשעות הערב המאוחרות, הגיעו המשיבים מס' 1-3 לביתו, יחד עם אנשים אחרים שפרטיהם אינם ידועים לו, חסמו את הכניסה לבית, דפקו על הדלת בחוזקה, הפחידו את בני הבית, כל זאת - שעה שהמבקש עצמו לא היה בבית. משם המשיכו המשיבים 1-3 לבית אחיו של המבקש, שהוא רופא במקצועו, ואין לו כל קשר לחברה, גם שם דפקו על הדלת בברוטליות, על פי הנטען, ולאחר מכן המשיכו לבית אמו של המבקש. לטענת המבקש, שכניו סיפרו לו, כי האנשים שהגיעו התנהגו בצורה מאיימת ואף החזיקו בכלי נשק.

המבקש מוסיף וטוען, כי התנהגותם של המשיבים מס' 1-3 מתועדת בסרטונים ממצלמות אבטחה של הבית.

המשיב מס' 4 לא נמנה על אלו שהגיעו לבית המבקש באירוע הנ"ל. בעניינו טוען המבקש, כי הוא מחזיק בהמחאות של החברה לטובת החברה שבבעלותו, וכי הוא כל הזמן מתקשר אליו, אל אשתו ואל אחיו, על מנת

לדרוש את כספו.

לטענת המבקש, הוא חש מאוים מהתנהגות המשיבים, שמדירה שינה מעיניו, והוא אף חש סכנה לביטחונו האישי ולביטחונם של בני משפחתו.

3. צו זמני ניתן ביום 1.5.22, ונקבע דיון במעמד הצדדים.

לדיון שהתקיים ביום 8.5.22 הגיעו המשיבים מס' 1, 3 ו-4. שלושתם התנגדו למתן הצו המבוקש. לפיכך, שמעתי את עדויות הצדדים לפניי.

4. המשיבים מס' 1 ו-3 אישרו, כי הגיעו לביתו של המבקש, ואישרו, כי המבקש חייב להם כספים, לטענתם; אולם הכחישו בכל תוקף התנהגות מאיימת או אלימה.

המשיב מס' 1 טען, כי הגיע לביתו של המבקש על פי הזמנתו של המבקש, בהמשך לשיחה טלפונית שהתקיימה ביניהם, וכי מטרת השיחה לא הייתה גביית החוב הכספי, אלא הידברות בעניין היחסים המסחריים מול חברה אחרת. לטענתו, כשהגיע למקום אכן מצא שם עוד 7-8 אנשים שחיפשו את המבקש, אולם לא הגיע לשם בתיאום עמם. המשיב הוסיף בעדותו, כי אכן חיפש את ביתו של המבקש ושאל שכנים, ולאחר שלא נמצא איש בבית המשיך, יחד עם האחרים, לביתו של אחי המבקש ומשם - לבית דודו, שם התקבלו כולם בצורה מכובדת, ולא הייתה כל התנהגות מאיימת.

המשיב מס' 1 חזר וטען, כי הוא קבלן נורמטיבי, שהגיע לפגישה עסקית על פי הזמנת המבקש, לא במטרה לדרוש את כספו ולא בתיאום עם האחרים, וזאת לאחר תקופה שבה לא הצליח להשיג את המבקש טלפונית, ולאחר שמשרדי החברה נסגרו.

המשיב מס' 3 הוא קבלן כוח אדם, תושב השטחים. הוא אישר בעדותו, כי המבקש או החברה שבבעלותו חייבים לו כסף, ומדובר בכספים שעליו לשלם לפועלים שעבדו, שכר עבודתם. לטענתו, הופעל עליו לחץ רב מהפועלים לקבל את שכרם לקראת החג (עיד אל פיטר). כן הוא טען, כי הגיע לבית המבקש, ללא תיאום עם האחרים, לאחר שהמבקש הפסיק לענות לטלפונים, והוא לא ידע היכן נמצאים משרדי החברה. גם על פי עדותו של המשיב מס' 3, כאשר לא מצאו את המבקש בביתו המשיכו לבית האח ומשם לבית דודו של המבקש, שם התקבלו באופן מכובד ושמו קפה, ללא כל אלימות או איומים, הסבירו לדוד מדוע הגיעו, והדוד אמר להם שינסה לסייע בכך שידבר עם המבקש וידאג שכל אחד יקבל את כספו.

המשיב מס' 4, שלגביו אין מחלוקת כי לא הגיע לבית המבקש יחד עם האחרים, העיד כי הוא חברו של המבקש מזה שנתיים ואף קיים קשר חברי בין שתי המשפחות, לרבות טיולים משותפים. המשיב אישר כי המבקש חייב לו כסף על רקע העבודה המשותפת, ולאחר ששיקים של החברה חוללו, ואף אישר כי התקיימו שיחות טלפוניות

רבות, אולם הכחיש כל הטרדה או איום מצדו. לטענתו, השיחות הטלפוניות היו קשורות בחלקן לחוב הכספי, כאשר הוא ביקש לדעת כיצד להתקדם בעניין, ובחלקן היו בעניינים אישיים (כמו למשל, כאשר התקשר לאחיו של המבקש ולאשת המבקש כשהיה המבקש בבית חולים, על מנת לדרוש בשלומם).

להשלמת התמונה יצוין, כי גם המבקש נחקר בחקירה נגדית על ידי ב"כ המשיבים. המבקש ציין כי יחסיו עם המשיב מס' 1 עד לאחרונה היו טובים, וטען כי לא שוחחו בתקופה האחרונה, ולא חש מאוים ממנו עד אשר נודע לו כי הגיע לביתו באירוע המתואר לעיל. המבקש הכחיש כי הוא חייב כסף למשיב מס' 3 (לטענתו, לא הוא ששכר ממנו שירותי כוח אדם); ואילו בעניין המשיב מס' 4 אישר המבקש, כי קיימים קשרים חבריים ביניהם, בנוסף ליחסי העבודה, אולם לטענתו - "עכשיו אני מרגיש מאוים כי אני חייב לו כסף... הוא אמר לי שהוא רוצה לדעת אם אני משלם או לא" (עמ' 6 לפרוטוקול, שורות 17 עד 29).

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות, תוך ביטול הצו הזמני מיום 1.5.22, וזאת מהטעמים הבאים:

א. לא הוכח כלל, כי הגעת המשיבים מס' 1-3 לביתו של המבקש, ב-30.4.22 בשעות הערב, הייתה מלווה באיומים.

הסרטון שהציג המבקש (ממצלמות האבטחה) תיעד באופן חלקי בלבד הגעתם של אנשים שונים במכוניות לכביש הסמוך לביתו של המבקש; אין תיעוד להתנהגות אלימה או מאיימת, או לנשיאת כלי נשק חלילה.

המבקש עצמו לא היה נוכח במקום בשעת האירוע, ולכן עדותו לעניין התנהגות הנוכחים והיותה מאיימת, אינה אלא עדות שמיעה, הנשענת על מה שנמסר למבקש, לטענתו, על ידי בני משפחתו ושכניו. בני המשפחה עצמם, או השכנים, לא הגיעו להעיד ולא תמכו בטענות המבקש באמצעות תצהיר. לא הובא כל נימוק לכך.

מי שיכול היה להעיד, אפוא, על אופיו של הביקור ביום 30.4.22 מידיעתו האישית היו רק המשיבים מס' 1 ו-3; אולם לדבריהם - הגיעו באופן לא מתואם על מנת לשוחח עם המבקש, חיפשו אותו בביתו ולא מצאו, המשיכו לבית אחיו ומשם, על פי עצתו, לבית האמא והדוד, ושם התקבלו בסבר פנים יפות וישבו, על כוס קפה, לשוחח עם הדוד ולהסביר לו על המצב הכספי.

לא הובאה כל עדות קבילה על כך, שאותו מפגש נשא אופי אלים, מפחיד או מאיים.

ב. לטענת המבקש, עצם העובדה שהגיעו לביתו כשמונה אנשים (או 20 איש, כטענתו), כולם יחד,

ללא תיאום עם המבקש, על מנת לדרוש את כספם, והמשיכו מביתו לבתי קרובי משפחתו, מלמדת על התנהגות מאיימת, המקימה עילה למתן צו על פי החוק.

לטענתו, מי שטוען לחוב כספי צריך לפעול בדרכים החוקיות לגבייתו, במכתבים באמצעות עורכי דין ובתביעות בבתי המשפט.

טענה זו אינני מקבלת. ברור ומוכן מאליו, כי פירעון חוב יש לדרוש באמצעים משפטיים כשרים ולא באיומים; אולם כאן לא הוכחו איומים, ולא ניתן להסיק על התנהגות מאיימת מעצם הגעת בעלי החוב לבית המבקש, בנסיבות האמורות.

אף אין לקבל את נקודת המוצא, כי אנשים שהיו ביניהם קשרי עבודה תקינים עד אשר נקלע אחד הצדדים לקשיים כספיים ונוצר חוב, חייבים להתחיל את ההידברות ביניהם בבתי המשפט או באמצעות עורכי דין. עדיין קיים שלב ביחסים בין בני אדם נורמטיביים, שבו ניתן לשוחח ישירות ולנסות למצוא דרכים מוסכמות לפתרון בעיה כספית, לפני שפונים לאפיקים משפטיים.

ג. בסופו של דבר נמצא, כי הבסיס להגשת הבקשה אינו אלא תחושותיו הסובייקטיביות של המבקש, שחש מאוים, ובכך לא סגי.

בעניין המשיב מס' 4 במיוחד עלה מפורשות מדבריו של המבקש, כי עצם העובדה שהוא ביקש לדעת מתי הוא יפרע את חובו היא בבחינת איום, לתחושתו; אולם אין לקבל גישה זו ולקבוע, כי עצם העובדה שבעל חוב מבקש לדעת מתי יזכה לפירעון החוב, היא בבחינת איום, או אפילו "הטרדה מאיימת"; קל וחומר כשמדובר בחברים.

תחושותיו הסובייקטיביות של המבקש אינן מקימות עילה למתן צו על פי חוק מניעת הטרדה מאיימת, כנדרש בסעיף 4 לחוק ("נוכח בית המשפט כי אדם נקט הטרדה מאיימת... וכו').

6. **לאור האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת. הצו הזמני מיום 1.5.22 - מבטל.**

הבקשה תידחה ביחס לכל המשיבים, למרות שהמשיב מס' 2 לא התייצב לדיון כלל, וזאת משום שעיון מדוקדק בבקשה ובתצהירו של המבקש שצורף לבקשה מעלה, כי לא נטענה כלפי המשיב מס' 2 כל טענה מפורשת למעשה מאיים או מטריד, ועצם הכללתו בקבוצת האנשים שהגיעו לבית המבקש אינה מעלה, כאמור, עילה למתן צו.

7. משנדחתה הבקשה, יש לחייב את המבקש בהוצאות המשיבים שהתייצבו לדיון. בנסיבות, החלטתי לחייבו בהוצאות בסכום מתון, בסך של 1,000 ₪ (כולל מע"מ), לכל אחד מהמשיבים מס' 1, 3 ו-4. סכומים אלו ישולמו בתוך 60 יום.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י' אייר תשפ"ב, 11 מאי 2022, בהעדר הצדדים.